

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
Гж 11700/10
27.04.2011.године
Б Е О Г Р А Д

НШ-2.2 ОДГОВОРНОСТ ЗА ДРУГОГ

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Зорице Јашаревић и Весне Матковић, чланова већа, у парници тужиоца АА чији је пуномоћник АБ адвокат, против тужене Републике Србије – Министарство одбране као правног следбеника Државне заједнице Србија и Црна Гора – Министарство одбране, коју заступа Дирекција за имовинскоправне послове – Одељење у Београду из Београда ул.Светозара Марковића бр.21, ради накнаде за коришћење ствари и накнаде штете – изгубљене зараде, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Другог општинског суда у Београду П-5047/09 од 13.11.2009.године, у седници већа одржаној дана 27.04.2011.године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Другог општинског суда у Београду П-5047/09 од 13.11.2009.године, у ставу другом и трећем изреке.

Образложење

Пресудом Другог општинског суда у Београду П-5047/09 од 13.11.2009.године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена Република Србија – Министарство одбране као правни следбеник Државне заједнице Србија и Црна Гора – Министарство одбране да тужиоцу АА, на име коришћења моторног возила марке “ФАП” тип 1616, регистарског броја __, носивости 8,5 тона, за период од 24.03.1999.године до 04.04.1999.године исплати износ од 16.849,80 динара са законском затезном каматом од 19.04.1999.године до исплате, у року од 15 дана од дана пријема пресуде под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да му тужена, на име изгубљене зараде због некоришћења теретног моторног возила, за период од 05.04.1999.године до 15.07.2000.године исплати износ од 791.283,95 динара са законском затезном каматом од 15.07.2000.године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 84.160,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде, под претњом

извршења.

Против наведене пресуде, става другог и трећег изреке, тужилац је благовремено изјавио жалбу из свих законом предвиђених жалбених разлога.

Испитујући правилност побијане пресуде у ожалбеном делу, у смислу члана 372 ЗПП-а, другостепени суд је нашао да жалба није основана.

У проведеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361 став 2 тачке 1, 2, 5, 7 и 9 ЗПП-а на које другостепени суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је власник теретног возила марке "ФАП" тип 1616, регистарског броја _ (сада _). Наведено возило користила је Војска Југославије у периоду од 24.03.1999.године до 04.04.1999.године, када је исто као неисправно враћено тужиоцу. Тужилац ово возило није могао користити све до 15.07.2000.године, када је исто поправио. Од 1972.године тужилац је власник аутопревозничке радње. У време када му је предметно возило одузето за потребе Војске Југославије био је власник још једног теретног возила. То возило одузето му је онда када му је враћено неисправно возило. Тужилац је од 1980.године превозио пољопривредне производе за Предузеће "ББ" и послове наплаћивао испостављањем рачуна том предузећу, као и грађевински материјал за купце који су исти купили од Предузећа "ББ1". Висина изгубљене зараде тужиоца у периоду од 05.04.1999.године до 15.07.2000.године утврђена је налазом судског вештака економско-финансијске струке од 10.05.2004.године, у укупном износу од 791.283,25 динара, и то на основу истих оних мерила која су коришћења приликом одређивања висине накнаде за коришћење тужиочевог возила у периоду од 24.03.1999.године до 04.04.1999.године.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, правилно је поступио првостепени суд када је одбио тужбени захтев у делу којим је тужилац захтевао накнаду штете на име изгубљене добити.

Одредбом члана 155 Закона о облигационим односима прописано је да је штета и спречавање повећања имовине (измакла корист). Сходно члану 189 став 1 наведеног закона, оштећени има право на накнаду како обичне штете тако и на накнаду измакле користи. По ставу трећем овог члана, при оцени висине измакле користи узима се у обзир добитак који се могао основано очекивати према редовном току ствари или према посебним околностима, а чије је остварење спречено штетниковом радњом или пропуштањем.

Постојање и обим измакле користи, у смислу одредбе члана 189 став 3 Закона о облигационим односима, био је дужан доказати оштећени – тужилац. Висина измакле користи у овом случају не може се утврдити на основу налаза вештака јер метод који је за то коришћен-просечна месечна нето зарада по запосленом у привреди СРЈ на коју је примењен проценат од 115 %, није примерен. Та методологија је примењивна код обрачуна накнаде за коришћење ствари по Уредби о организовању и извршавању материјалне обавезе ("Службени лист СРЈ" број 36/98) и Тарифи за одређивање накнаде за коришћење пописаних ствари за потребе Војске и друге потребе одбране земље

која је саставни део наведене Уредбе, али не и за утврђивање висине измакле користи чију накнаду тужилац у овом спору тражи. Висина измакле користи у спорном периоду морала се утврђивати у зависности од нето добити коју је тужилац могао остваривати у околностима непосредно након ратног период и уз вођење рачуна о локалним условима привређивања. У ту сврху релевантни би били подаци о добити коју је тужилац, обављајући аутопревозничку делатност, остваривао пре и после спорног периода. Те чињенице тужилац није успео доказати предложеним доказима, због чега је његов захтев за накнаду материјалне штете на име изгубљене користи у висини утврђеној налазом вештака од 10.05.2004.године морао бити одбијен применом правила о терету доказивања из чланова 7 и 223 став 1 ЗПП-а.

Изјављеном жалбом, по налажењу другостепеног суда, неосновано се оспорава правилност првостепене пресуде у делу којим је одбијен тужбени захтев.

Доказима које је тужилац предложио и првостепени суд извео не може се са сигурношћу утврдити да би тужилац у спорном периоду од 05.04.1999.године до 15.07.2000.године могао остварити зараду коришћењем теретног возила да му је исто било враћено као исправно, нарочито не у висини која је утврђена вештачењем и коришћењем неадекватне методологије, из које би произишло да би тужилац у сваком дану тог период имао губитак зараде. Жалбени наводи којима тужилац образлаже став да се у овом спору има применити општи рок застарелости из члана 371 Закона о облигационим односима су ирелевантни, с обзиром да тужбени захтев у делу за накнаду штете – измакле користи није одбијен због застарелости потраживања. Из тог разлога, другостепени суд се није посебно ни изјашњавао о тим наводима жалбе.

Потврђена је и одлука о трошковима поступка, јер је заснована на правилној примени чланова 149 и 150 ЗПП-а.

Са свега наведеног, на основу члана 375 ЗПП-а, одлучено је као у изреци.

Председник већа-судија,
Бранислав Босиљковић с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Светлана Антић